

ISTEN DICSŐSÉGÉNEK HORDOZÓI

2015. október 25.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Minden *hit* és a *szereetet* által működik Isten királyságában. A hit szereetet által működik, nincs másként. Akármekkora hitünk lehet, hogyha nincs mögötte a szereetet, akkor nem jutunk előbbre. A szereetet hatalmas Istennél! Ő maga a Szeretet, és a szereetet által megyünk előre Isten országában.

Isten jó hozzánk, és az *Ő jósága* által vagyunk mindannyian az *Ő* gyönyörű szívéen, hogy egy vaskos könyvet lehetne írni, hogy ki hogyan került be Isten királyságába. A mennyben lesz csak elég idő, hogy átbeszéljük, hogy kit hogyan halászott ki az Úr magának.

Kitartónak kell lenni, ha valakit *hívogatunk*. Nem szabad elsőre feladni, sem másodikra, se harmadikra. Mindig kell egy *következő lehetőséget* adni annak, aki azt mondta, hogy nem jövök gyülekezetbe. Mindig kell, soha *nem szabad feladni!* Nagy tanulság! Az ateistákat is hívni kell, ugyanis a kitartó hit, és a kitartó szereetet behozza őket. Az ő dicsőséges szolgálata által vannak újabb és újabb generációs szolgálatok.

Ha a csodatevő erőkben is hiszünk, és hiszünk minden ajándékban, hit által minden lehetséges, meg van írva. Nincs lehetetlen! Én láttam szklerózis multiplexből, tolókcocsiból kikerülni olyan testvérünket, aki hosszabb ideje volt a tolókcocsiban. Első alkalomra fölkel, és szaladt. Ez Poroszlón volt. Az egész hallgatóság utána kiszaladt, és én azt hittem, hogy valakinek ellopták a pénztárcáját.

Evangelizációs prédikáció során történt, de vissza lehet nézni a felvételen. Kiszaladt mindenki. Kérdeztem, mi történt? Akkor vettük észre, hogy egy kis időre rá visszaszalad mindenki, és egyvalaki megy elöl, és ő nagy sebességgel szaladt. Néztük, hogy itt valami csodának kell lenni. Ennyi volt az első benyomáson, itt nem lehet más, itt csodáról szól az egész.

Akkor szaladt a hölgy a mikrofonhoz, és elmondta, hogy ő nem tudott járni, ülni sem. Tolókcocsival jött, és most a gyógyító sor után pedig egyszerűen az Úr csodájával meggyógyult, és biciklin ment haza. Felhívták az édesapját, és ő elhozta a biciklit, amit nagyon rég nem tudott használni, értelemszerűen. A tolókcocsit hazatolták, és ő biciklin ment haza.

Istennek a hatalma, Istennek a szeretete, Istennek a csodái ezek. Bizonyos vagyok abban, hogy minden evangélistánál vannak csodák, melyeket el is mondotok, mert ezeket hallani kell a világnak. És eszükbe jut, hogyha én nem is vagyok ilyen nyomorult.

Mindenkinek hallani kell és tudnia kell, hogy van lehetőség, hogy van segítség, és ez *Jézusnál* van. Jézus nem személyválogató, és Jézus mindenkinél megcselekszi. Jézus megfizette érte az árat. Az Úr kegyelmes, az Úr mindenekfelett hatalmas.

Zsidó-keresztény találkozót tartunk november 8-án, Kecelen, a Művelődési házban. Évről évre megtartjuk ezt a zsidó hívő testvéreinkkel. Vannak köztük Jesua hívők is, akik már a Jézus Krisztusban való örök életet is elfogadták. Nagyon szeretjük ezt a közösséget, ezt a találkozót. Nagyon köszönjük Istennek, hogy megadja a látásokat, hogy hol nyílnak az ajtók, és azokon be is megyünk.

Újra zsidó-keresztény találkozó lesz november 21-én, amit itt a pesti 76-os nagy teremben tartjuk, mert hiszen máshova be se férnénk, ugyanis ez egy koncerttel lesz egybekötve, ahol héber nyelven énekelnek zsoltárokat. Meghívlak benneteket szeretettel erre a koncertre.

Istennek az érintése és az újjászületés egy olyan nyomot hagy az ember életében, hogy azt nem lehet elfelejteni. Én például, amikor az újjászületésem valóban megtörtént, mert hónapokig jártam, és mindig mondtam – mert az ember okoskodik –, hogy miért mondjam én el ezt az imát, hisz úgymint hiszek Jézusban.

Én vallásos háttérből jöttem ki, és azok a keresztények számomra nem voltak vonzóak. Kicsit volt bennem egy tartás, hogy én óvatos leszek itt. Mindannyiunkban van egy ilyen három lépés távolságtartás, hogy biztos, ami biztos. Hát mondták, hogy ez az ima fontos! Mondtam, én hiszek Jézusban, engem jobb, ha békén hagynak, és nem megyek én ebbe bele. Végül aztán az egyik alkalommal azt mondta a prédikátor, hogy tudod-e azt, hogy ha ma este meghalsz, akkor az Úr előtt megállhatsz-e? És akkor kaptam egy villámcsapást belül, egy bizonyosságot, hogyha velem ez ma este megtörténik, én tudom, hogy *nem állhatok meg az Úr színe előtt*. Látjátok, ez a Szent Szellem bizonyossága. Ez kell az embernek.

Amíg csak az emberi test mondja, addig az agy és az értelem, az elme úgy válaszol, ahogy akar, ahogy az emberi gondolkodásmód diktálja. De amikor a Szellem belehasít az ember szívébe, azt mondja, hogy figyelj, enélkül nem megy, enélkül nem állhatsz ott meg! Amikor Ő szól hozzád, és ez volt az a pillanat, amikor azt mondtam, hogy igen, nekem kell ez az üdvösség, és elmondtam azt az üdvösség imát.

Akkor volt az a pillanat, hogy én is újjászülettem. Az első, amit megtapasztaltam – így tudnám talán mondani –, súlytalanság állapotába kerültem, hogy azok a terhek, amik az ember vállán vannak, leesnek. Habár se bűnös életet nem éltem, olyan értelemben, ahogy a világ mondaná, hogy bűnös az ember. Beteg sem voltam, teljesen egészséges fiatalkorú voltam.

Az életem minden vonatkozásában kiválóságra törekedtem, tehát olyan terület nem volt, amire azt mondtam volna, hogy szükségem volna nekem Jézusra. Mondaná az ember, ha kívülről nézi. De amikor oda *beköltözött* a szívembe, akkor megtapasztaltam azt a természetfeletti *súlytalanság* állapotát. Azt a könnyedséget, hogy tényleg Ő hordoz, hogy a tenyerén hordozott.

Leestek rólam a kötelek, súlyok, bármi is volt az, éreztem, hogy nincs. Hogy nincs rajtam, hogy szabad vagyok. Ahogy ez a szabadság jött, az ember csak akkor tudja meg, hogy mi a különbség, ha oda bekerült. Amíg kint van, addig nem tudja.

Be kell ahhoz oda jönni, újjá kell születni az embernek, hogy ráláthasson, hogy milyen volt az Úr nélkül az addigi élete, amit az Úr aztán el is *töröl*. De addig nem látja az ember. Be kell oda kerülni, be kell oda lépni, és utána látja az ember, hogy mennyi és pokol a különbség.

Az Úrral micsoda gyönyörűség *együtt járni*, hogy milyen teljesség, milyen mennyei közegek! Az embernek addig fogalma sincs róla, mi az újjászületés, és a Szent Szellem bizonyosságtétele. Csak a Szent Szellem tudja elhozni ezt az igent, hogy igen, neked szükséged van erre. Akkor már az embernek van útja, befogadja a drága Jézust, aki értünk jött, hogy meghaljon.

Az Úr nagy könyörületessége van itt. Megköszönjük Neki! Tudjátok, hogy néha jó a *csöndesség* is az Úrban, nem mondunk semmit, csak ülünk. Jön, és megérinti a szíveket, ez a pillanat van most. Áldott legyen Ő! Áldott és áldott! Megteljesedni Vele, az a jó az életben, amikor beteljesedünk Ővele.

Kicsit imádkozzunk nyelveken! Felkavarjuk ezeket a vizeket a Jézus nevében! Hálákat adunk, Atyám. Hozsanna legyen a magasságban! Halleluja! Akik újak, mindenféleképpen szükségük van arra, hogy amiről beszéltünk, az üdvösség, az benne legyen a szívükben, hogy valóban újonnan szülessünk, hogy új teremtetések legyünk.

Egy *út* van oda, a Jézus Krisztus, nincs más. Azt mondja Jézus, hogy én vagyok az út, az igazság és élet, és nincs más út az Atyához, csak énáltalam. Ha lett volna más út, akkor az Atyának nem kellett volna Jézust elküldeni, hogy meghaljon értünk.

Nagyon *súlyos ár* volt, hatalmas árat fizetett érte az Atya. Nekünk ingyen, kegyelemből van, Jézus hatalmas árat fizetett érte, és Ő engedelmességgel megcselekedte. Azokkal, akik ma először vannak, szeretném ezt a lépést megtenni. Bemegyünk a nyugalomba, elmondjuk ezt az üdvösség imát. Fogadjuk be Jézust a szívünkbe. Áldott legyen az Ő szent neve.

A királyságban köszöntünk benneteket, és az alkalom végeztével pedig itt elől várunk benneteket, hogy megtanuljunk még egy másfajta imádságot is, ami szellemben működik majd. Köszönöm szépen, foglaljatok helyet!

Jézus nevében megvizsgáljuk a mai írásokat, amit a Szellem adott a héten, hogy hogyan és miként van Isten *dicsőségének az ismerete* az életünkben. Hogy az Isten dicsőségének az ismeretében való *növekedés* az Isten akarata.

Isten szeretné, ha megismerkednénk azzal a *kinccsel*, amit adott nekünk, az pedig az Ő dicsősége a szívünkben, és hogy a dicsőségben *növekedést* tapasztalhassunk, hogy megismerhessük ezt a dicsőséget, és *szintről szintre* növekedhessünk benne. Hogy nagyobb legyen a dicsőségének ismerete a földön.

Azt írja az Ige, hogy az Ő dicsőségének ismeretével *betelik a föld*. Az csak úgy fog menni, ha a keresztények egyre jobban *megismerik* az Ő dicsőségét. Ez az Írásokon keresztül van. Visszamegyünk arra az időre, mikor Isten megelégelte az Ő népének nyomorgatását Egyiptom földjén.

A nép rabszolgasorban volt ott, és *felkiáltott* az Istenéhez. Azt mondta Isten, hogy hatalmas jelekkel és csodákkal *kihozom* ezt a népet, és beviszem őket az ígéret földjére, a Kánaán földjére. Kijelölt egy csodálatos vezetőt, Mózeset, akinek az volt a feladata, hogy a népet kivezesse Egyiptom földjéről.

El kellett mennie a fáraóhoz is, és fel kellett hívnia a figyelmét, hogy engedje el a népet. A fáraónak hatalmában állt volna Mózes halálát elrendelni, de egyetlenegyszer nem tudta megtenni. Mert nemcsak Mózes ment oda, hanem azt mondta Isten, hogy én veled leszek, veled megyek! Én megyek teveled!

Adott neki csodatevéseket, jeleket, és tíz csapást mért Egyiptom népére, mert a fáraó mindig megkeményítette a szívét, és nem engedte el Izrael népét. Súlyos csapások voltak ezek. Minden egyes csapás után úgy volt, hogy a fáraó hajlik rá, hogy menjen el akkor az a nép, elengedi, de utána megfordult a szíve.

Újabb csapás, és újabb csapás, 10 ilyen csapás olvasható Mózes második könyvében. Mindaddig, míg az utolsó, a tizedik csapás után az elsőszülötteknek a halálával azt mondja a fáraó, hogy elengedem ezt a népet, menjen, hadd imádjá az ő Istenét. Elengedi a népet.

Ekkor jön a páska (bárányáldozat), amikor Izrael népe végül is Mózes vezetésével elindul, és kivonul Egyiptomból. Nem tart sokáig az öröm, mert amint táboroznak és vonulnak, a fáraó újra meggondolja magát. Azt mondja, hogy menjünk utánuk, menjünk a nyomukba, és kapjuk el őket, és hozzuk őket vissza!

Minden csapás után a fáraó újra megfordult, és itt jön egy olyan csodatevése Istennek, ami elrendezi, egy pontot tesz a végére. A fáraó, a serege és a hadiszekerek nem képesek Izrael nyomában vonulni. Amikor a Vörös tengert kellett Istennek szétválasztania, ezt a részt fogjuk tanulmányozni. Ugyanis tanulság van belőle. Olyan mértékű a tanulság, hogy Isten csodatevéseit tudjuk jobban feldolgozni magunkban, ha ezt elolvassuk.

A csodatevésekre ma is szükségünk van, amikor lehetetlen helyzetek elé kerülünk. Amikor a fizikális világ azt mondja, hogy itt nincs lehetőség továbblépni. Itt nincs megoldás. Itt nincs nálunk a mikéntje, hogy hogyan menjünk innen tovább. Mihez kezdünk? Lehetetlennek tűnő helyzetek. Isten azt mondja, csak figyelj, és megoldódik a helyzet, és itt egy ilyen rész olvasható a Bibliában.

2MÓZES 14,10–16. 21. 25.

10. Amint közeledék a fáraó, Izrael fiai felemelék szemeiket, és ímé az egyiptombeliek nyomukban vannak. És nagyon megfélemlének s az Úrhoz kiáltának az Izrael fiai.

Ez az első, amit tudni kell. Ha ilyen helyzetek előtt állunk, van valaki, akihez kiáltanunk kell. Az Úrhoz kiáltottak az Izrael fiai.

11. És mondának Mózesnek: Hát nincsenek-e Egyiptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket meghalni? Mit cselekedtél velünk, hogy kihoztál minket Egyiptomból?

Mondhatom, hogy a fizikai szemeikkel nem jó dolgokat láttak. Azt látták, hogy itt nincs menekvés, itt meghalunk. Inkább maradtunk volna ott, mert itt ebben a helyzetben, ahol most vagyunk, csak az következik, hogy végünk lesz.

12. Nem ez volt-é a szó, amit szóltunk hozzád Egyiptomban, mondván: Hagyj békét nekünk, hadd szolgáljunk az egyiptombelieknek, mert jobb lett volna szolgálnunk az egyiptombelieknek, hogynem mint a pusztában halnunk meg.

Akkor inkább ott haltunk volna meg. Egy élet-halál helyzetről volt szó. Mit cselekedtél velünk, hogy kihoztál minket Egyiptomból? Egy szemrehányás ez voltaképpen Mózes felé, egy kétségbeesettség.

Abszolút nincs látásuk, hogy hogyan oldódik majd meg a helyzet. Nincs kiút emberi szemmel. Vagyunk-e néha ilyen helyzetekben, hogy nincs kiút? Itt nincs emberi segítség. Hajlamosak vagyunk mi is ilyen szemrehányásokra ilyenkor.

Mózes pedig mondta a népnek: ne féljete! Megálljatok, és nézzétek az Úr szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek.

13. Mózes pedig monda a népnek: Ne féljete, megálljatok! És nézzétek az Úr szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek; mert amely egyiptombelieket ma láttok, azokat soha többé nem látjátok.

Micsoda prófécia! Mondom neked, vedd ezt föl a *napi megvallásaid* közé! Azok az ellenségek, amikkel most szembesülsz, amivel ma van a megmérettetésed, jelentsd ki, soha *többet nem látom* őket, mert az Úr elbánik velük. Soha többet nem látom őket, az Úr elrendezi, az Úr megfizette az árat, hogy én ebben a győzelemben járhassak. Soha többé nem lesznek ezek az ellenségek a szíнем előtt! Bátran kijelentheted, mert itt van az igei alapunk rá. Miért?

2MÓZES 14,10–16. 21. 25.

14. Az Úr hadakozik tiérettetek; ti pedig vesztetg legyetek.

Itt van egy helyzet, menthetetlen, reménytelen helyzet. Itt nincs más, mint vagy az egyiptombeliek lehangolnak minket, vagy belemegyünk a tengerbe menekedésként. Nincs más. Mögöttünk az egyiptomi sereg, előttünk a tenger. Melyiket választjuk? Sőhajtoztak, hogy itt fogunk meghalni!

15. És monda az Úr Mózesnek: Mit kiáltasz hozzám? Szólj Izrael fiainak, hogy induljanak el.

Van idő, amikor már *eleget kiáltoztál* Istenhez, ez az a helyzet. Itt most már nem kell még egyszer kiáltanod, Mózes! Elmondad az *imádat*, megprófétáltad a győzelmet, most már csak *cselekedni* kell! Azt mondja Isten, mit kiáltasz hozzám? Most cselekedni kell!

Szólj Izrael fiainak, hogy induljanak el. De merre? Merre induljunk? Bele a tengerbe? Isten ennyit mondott, hogy induljanak el. És amikor Isten odaadja a megoldást, hogy azt a *hitlépést* valóban meg tud tenni, mert ad hozzá egy *mikéntet*, hogy hogyan lesz ez?

16. Te pedig emeld fel a te pálcádat és nyújtsd ki kezedet a tengerre és válaszd azt kétfelé, hogy Izrael fiai szárazon menjenek át a tenger közepén.

Azt hiszem, Mózesnek itt leesett az álla, amikor ezt hallotta. Ilyet nem tanult se bibliaiskolában, se előtte a pusztában negyven év alatt nem látott ilyet. Válasszam szét a tengert? Jó *kihívást* kapott Istentől. Izrael fiai szárazon menjenek át a tenger közepén, mondja Isten. Isten megadta a *mikéntet* hozzá. Mózes, te nyújtsd ki a pálcádat és válaszd ketté a tengert, és ez lesz a *megoldás*. Ez a nép száraz lábbal megy át a tengeren.

Ahogy olvassuk ezt a fejezetet, Mózes valóban megcselekedte. Sokan mondják, hogy ez a pálcá az ő *pásztorbotja* volt, amit a 2Mózes 4,17-ben olvassunk. Amikor Mózes azt mondta, hogy hogyan menjek én a fáraó elé, nincs nekem képességem. Nehéz ajkú vagyok, nehéz beszédű vagyok. Miért hinne nekem a fáraó? Miért engem küldesz? Perlekedik Mózes Istennel.

Azt mondja neki Isten: figyelj, mi van tenálad? Az én pálcám! Ez az ő pásztorbotja volt sokak vélekedése szerint. Végül is a kezében volt. Azt mondta Isten: dobd a földre! Ahogy a földre dobta, kígyóvá lett, és ekkor Isten azt mondta, hogy most fogd meg a farkánál, ne a fejénél és vedd föl! Főlvette, újra ott lett a kezében a botja. Isten felruházta.

Amit odaadsz Istennek, amit *Isten elé* tudsz letenni, azt Isten *felruházza* az Ő erejével. Csodatevéseket adott neki. Abban a pillanatban, ahogy ez az *engedelmesség* megvolt, ezzel a pálcájával tette a csodáit sorban, amit Isten felkent a *csodatevő erő*vel oly módon, hogy a tengert kettéválasztotta vele, így a nép a *szárazon ment át* közepén.

Vannak, akik azt mondják, hogy itt olyan sekély volt a tenger, hogy nem volt egy nagy mutatvány átmenni rajta. Volt egy sáv, ahol át lehetett kelni a tengeren. Ha ez így lenne, akkor van egy kis hiba a folytatásban, ha folytatjuk az olvasást. Akkor az lenne nagyon nagy csoda, hogy amikor az egyiptomiak utána mentek, akkor ők *mind belefűltek* a tengerbe.

Nagyobb csoda lett volna, ha ebbe a kis bokáig érő vízbe az ellenség mind belefullad. Úgyhogy vagy így, vagy úgy, de csoda kellett, hogy történjen. Én maradok az Írások szerinti csodánál, hogy Mózes valóban *kettéválasztotta a tengert*, és a nép száraz lábbal ment át.

Érdekes benne az, hogyha elolvassuk a 15-ös verset, akkor az egy *hitlépést követelt*, hogy ez a *csoda létrejöhessen*. Azt mondta nekik Isten, hogy mit kiáltasz hozzám Mózes, elég volt ebből! Most már ne rám tekingess, mert a *megoldás nálad van!* Szólj Izrael fiainak, hogy induljanak el! Egy hitlépésről van szó.

Amikor *nem látod* a megoldást, fogalmad nincs arról, hogy hogyan fog megoldódni, de tudod, hogy Isten *meg fog segíteni*, és meg kell tenned az *első lépést* – az hozza a csodát. Induljatok el, cselekedni kell! Ha megvan a *látás*, amit Isten adott, és azt az *Igéből* mindig ki lehet méríteni, el kell indulni azon az úton! Ez a hitlépés.

2MÓZES 14,10–16. 21. 25.

21. És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel hajtá a tengert és szárazzá tevé a tengert, és kétfelé válának a vizek.

Látod, az Úr is kellett ehhez a csodához. Mózes a *pálcájával*, az Úr pedig az *erős szelével*, a keleti széllel. Olvastuk már azt a Bibliában, hogy *sebesen zúgó szélnek* zendülése tölti el a házat? Ugye?

Isten a *Szent Szellemével*, erős széllel *hajtja az életünk dolgait*. A szél zúg, ahol akar, ott fúj. Nem tudjuk, honnan jön, hova megy. Itt is megcselekedte. Bízunk kell abban, hogy Isten *Szelleme elsöpri* az ellenséget, és *utat nyit* a számunkra, ha szükséges.

Itt is az Ő leheletével – ami nem más, mint a Szent Szellem – végezte el ezt a hatalmas csodát. Kettéválasztotta a tengert, és feltornyosultak a vizek kétoldalt. Egy gyönyörűség, természetfeletti tengeri akváriumnak a részesei lehettek, akik átmentek, mert láthatták a csodaszép tengeri halvilágot, élőlényeket. Úgy mentek át, hogy jobbról és balról gyönyörködhettek a természetben. Teljesen száraz lábbal mehettek át.

Amint az egyiptomiak utánuk eredtek – mert ők a nyomukban voltak –, Isten *két csodát* tett. Az egyik, hogy *lelassította* a kerekeket. Megállította Isten a szekereiket. Nyomukban voltak, és el akarták érni őket, hogy ne tudjanak tovább menni, de nem mentek a szekereik.

25. És megállítá szekereik kerekeit és nehezen vonszoltatá azokat. És mondának az egyiptombeliek: Fussunk az Izrael elől, mert az Őr hadakozik érettük Egyiptom ellen.

Ez volt az első, amit észrevettek, hogy nem mennek a szekereik úgy, ahogy kellene, mert Isten lelassította, visszafogta azokat, hogy Izrael népe át tudjon kelni. Mikor az utolsó is átment, akkor azt mondta Mózesnek: most újra nyújtsd ki a kezedet és a pálcádat a tengerre! Utána a tenger *vizei összezárultak*.

Abban a pillanatban már nem volt egyetlen izraeli sem a tenger fenekén, mind kijöttek, és utánuk összezárultak ezek a vízfalak. Az összes egyiptomi a vízbe fulladt. Nem maradt egy ellenségük sem. Mind a tengerbe fulladtak. Bezárultak ezek a vizek és Izrael szabaddá lett.

Mózes ez után *hálaéneket* mond. Az az öröm, amit akkor megérhetett a nép, ebben a pár igeversben erőteljesen lüktet. Gyönyörű, ahogy énekel Mózes az Úrnak.

2MÓZES 15,1–19.

1. Akkor éneklé Mózes és az Izrael fiai ezt az éneket az Úrnak, és szólának mondván: Éneklek az Úrnak, mert felséges Ő, lovat lovasával tengerbe vetett.

2. Az Úr (Jah) az én erősségem és énekem, Ő lett az én üdvösségem; Ő az én Istenem (El), Őt dicsérem, atyámnak Istene (Elohim), Őt magasztalom.

Az üdvösség a szabadulást jelenti.

3. Vitéz harcos az Úr; az Ő neve Úr.

Tanuld meg a helyzetek felett Jézust *Úrrá tenni!* Az Úr voltát szólítani! Az Ő neve Úr! Uralkodik az életedben. Jézus *Úr voltát szólítsd* a helyzetek felett! Ez mutatkozott meg itt is. Vitéz harcos az Úr, az Ő neve Úr. Ne csak mondd, hogy Jézus! Mondd ki: *Jézus Krisztus az én Uram!* Az *Úr Jézus Krisztus!* Mert *Ő az Úr az életed felett, minden élethelyzet felett, minden nehézség felett!*

Ha Úrrá teszed, akkor tud *cselekedni*. Úrrá kell tenni! Ki kell jelenteni, hogy Ő az Úr ez felett, máshogy nem lehet, csak úgy, ahogy Ő elrendelte. Az Ő Úr volta *megláttatik* ebben a helyzetben, ahol vagyok! Akármennyire reménytelennek tűnik, az Úr az Ő neve.

A fáraó szekereit és a seregét a tengerbe vetette, és a válogatott harcosai belefűltak a Vörös tengerbe. A legjobb harcosait választotta ki a fáraó, hogy jöjjenek vele, és nyomuljanak, és fogják el Izrael népét. Mind belefűltek a tengerbe, nyomuk veszett.

4. A fáraónak szekereit és seregét tengerbe vetette, s válogatott harcosai belefűltak a Vörös tengerbe.

5. Elborították őket a hullámok, kő módjára merültek a mélységbe.

6. Jobbod, Uram, erő által dicsőül, jobbod, Uram, ellenséget összetör.

Nincs többé ellenség, ha az Úr elsöpri. Beborította őket a tengerbe. Nincs többé az ellenség.

7. Fenséged nagyságával zúzod össze támadóid, kibocsátod haragod s megemészti az őket, mint tarlót.

8. Orrod leheletétől feltorlódtak a vizek. És a futó habok fal módjára megálltak; a mélységes vizek megmerevültek a tenger szívében.

9. Az ellenség monda: Űzöm, utolérem őket, zsákmányt osztok, bosszúm töltöm rajtuk. Kardomat kirántom, s kiirtja őket karom.

10. Leheltél leheleteddel s tenger borítja be őket: elmerültek, mint az ólom a nagy vizekben.

11. Kicsoda az istenek közt olyan, mint Te Uram? Kicsoda olyan, mint Te, szentséggel dicsős, félelemmel dicsérendő és csodatévő?

Folytatja ezt a gyönyörű hálaadó éneket. Egyik kedvenc versem. Ugyanis Isten *elvárja*, hogy elmondd neki: *Uram, nincs hozzád hasonló!* Mert ez jár Neki. Úgy, ahogy Te tudsz cselekedni, úgy senki nem tud, Uram! Nincs hozzád hasonló. Ezt mondja itt Mózes.

Istenek között nincs hozzád hasonló. Kicsoda olyan Isten, mint Te? Mennyen és földön nincs hozzád hasonló! Benne van az ő hálaadó énekében, hogy nincs Isten mennyen és földön. Voltak pogányok, akik sok istent imádtak. Nincs ilyen Isten, hozzád hasonló, sem mennyen, sem földön. Kicsoda olyan, mint Te, mondja itt Mózes. Szentséggel dicső, félelemmel dicsérendő.

Bizony volt a népekben félelem és rettentés, mikor ezt meghallották, hogy Isten mit cselekedett Izrael népével, amikor száraz lábbal hozta át őket a Vörös tengeren. Az ellenség meg mind a vízbe fulladt.

2MÓZES 15,1–19.

12. Kinyújtottad jobb kezedet, és elnyelé őket a föld.

13. Kegyelmeddel vezérled Te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be Te szent lakóhelyedre.

Folytatja. Gyönyörű! Az egész fejezet nagyon-nagyon szép! Elolvasandó otthon!

14. Meghallják ezt a népek és megrendülnek; Filisztea lakóit reszketés fogja el.

15. Akkor megháborodának Edóm fejedelmei, Moáb hatalmasait rettegés szállja meg, elcsügged a Kánaán egész lakossága.

16. Félelem és aggodalom lepi meg őket; karod hatalmától elnémulnak mint a kő, míg átvonul néped, Uram! Míg átvonul a nép, a Te szerzeményed.

17. Beviszed s megtelepítéd őket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyül magadnak készítél, szentségedbe Uram, melyet kezed építe.

18. Az Úr uralkodik mindörökkön örökké.

Mondja és jelenti ki, gyönyörűsége. A *győzelem öröme* van benne.

19. Mert bemenének a fáraó lovai, szekereivel és lovasaival együtt a tengerbe, és az Úr visszafordítá reájuk a tenger vizét; Izrael fiai pedig szárazon jártak a tenger közepén.

Hatalmas csoda történt, negyven éves vándorlás következik. Negyven évig vándorol Izrael népe, a pusztai vándorlás évei ezek, nagyon sok megpróbáltatással. Egyhangú élelemmel, manna hullott az égből, amit megsokalltak, és Istennek a szíve megszorodott, mert nem voltak hálásak azért, ami van, és mindig mást akartak.

Mózesnek nagyon sok perlekedése volt Istennel. Eltelik ez a negyven év, és Mózes végül is nem mehet be az ígéret földjére, csak megtekintheti, mert átkerül a vezetés Józsué kezébe. Józsué, Mózes szolgálja lesz az, akit Isten kijelöl, hogy menjenek be az ígéret földjére.

Negyven évet pörgettünk most, ha nincs ellenetekre, mert megint egy olyan helyzethez kell érkeznünk, ahol csak Isten tud segíteni. Nagyon sokban hasonlít a helyzet. Megint vízen kell majd átkelniük. Egészen másként lesz a menet, és az lesz a tanulság benne.

JÓZSUÉ 1,1–3.

1. És lőn Mózesnek, az Úr szolgájának halála után, szóla az Úr Józsuénak, a Nún fiának, Mózes szolgájának, mondván:

2. Mózes, az én szolgám meghalt; most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és mindez a nép arra a földre, amelyet én adok nékik, az Izrael fiainak.

Akkor nem voltak hidak. Megint vízen kell átkelni. Se helikopterek, se repülőgépek, se semmilyenfajta megoldással nem lehetett átkelni a vizeken, ha az Úr nem segített. Azt mondta, hogy menj át ezen a Jordánon. A munka Izrael fiairól szólt.

Nem igazán arról szólt, hogy majd most Józsué magasztaltasson fel Mózes helyett. Szó nincs erről. Isten az Ő népét látta. Izrael fiait kellett bevinne, ezért választalak téged, Józsué! Légy figyelmes, amit mondok neked! – szólt az Úr.

3. Minden helyet, amelyet talpatok érint, néktek adtam, amiképpen szólottam Mózesnek.

Én betöltöm a szavamat, mondja Isten. Az a föld, amit néktek adtam, azt *birtokba* fogjátok venni, és minden lépés, amit a *talpatok érint*, az a föld a tiétek, úgy tekintek rá. Kihívás előtt áll tehát Izrael népe, és a 3. fejezetben, ahogy olvassuk, láthatjuk, hogy Isten teljesen új *útmutatást* ad Józsuének.

Mózesnél az volt a parancs, hogy nyújtsd ki a kezed, vedd a te *pálcádat*, és válaszd ketté a tengert! Ha Józsué úgy gondolta volna, hogy ez a módszer most is működik, akkor bajba került volna. Isten teljesen más rendelést ad nekik.

Ebből a tanulság az lesz, hogy nekünk nem szabad egymásra néznünk a siker dolgában. Mert amit mond egyikünknek az Úr, hogy így tedd, az az ő esetében teljes *sikerre* vezethetett, de ha te megpróbálsz lemásolni azt, lehet, hogy nagy *bajba* kerülsz.

Szegény Józsué szegényben maradt volna, hogyha azt mondja: de Uram, én úgy láttam, hogy Mózes elővette a pálcáját, és kinyújtotta a tengerre és az kettévált. És ha ő is előveszi, és megpróbálja, akkor az egész nép előtt megszégyenül. Isten mást mondott neki. Nézzük, mit mondott neki Isten:

JÓZSUÉ 3,1–17.

1. Felkele azért Józsué jó reggel, és elindulának Sittimből, és eljutának a Jordánhoz, ő és Izrael fiai mindnyájan, és meghálának ott, mielőtt általmentek volna.

2. Lőn pedig három nap múlva, hogy általmenének a vezérek a táboron;

Egy ilyen táborszemle volt. Nézzük meg, mi az, amit Isten ebben a helyzetben adott a népnek és a vezetőknek.

3. És parancsolának a népnek, mondván: Mihelyt meglátjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládáját és a Lévi nemzetségéből való papokat, akik hordozzák azt, ti is induljatok meg a ti helyetekről és menjetek utána.

Most nem a Mózes vesszejéről beszél az Írás, hanem egy *szövetség ládáról*, amit a népnek a negyven éves pusztai vándorlás során Isten adott, mint az Ószövetség legfontosabb elemét. A szövetség ládájával lesz majd ez a *hatalmas csoda*. Papoknak volt a tisztségük, hogy hordozzák a frigyládát.

Egy másfajta taktika, egy másfajta stratégia. Istennek mindig oda kell adni minden helyzetre, hogy mit kell tenned. Addig jobb, ha el sem indulsz, amíg nem látod, csak vakon próbálsz, akkor nem mondhatod, hogy a Szent Szellem vezetett. *Pontos útmutatást* kaptak. A frigyláda menjen elől, és a papok hordozzák azt. A módot is megadja.

4. Csakhogy legyen köztetek és a között mintegy kétezer singnyi távolság; közel ne menjetek ahhoz, hogy megismerhessétek az utat, amelyen mennetek kell, mert nem jártatok ezen az úton soha ezelőtt.

Nézzétek meg Istennek a végtelen gondviselését! Ne menjetek túl közel azokhoz a papokhoz, akik elől mennek, mert ha a tömeg rájuk tömörül, akkor nem látjátok, hogy ki megy elől, és hogy merre kell mennetek. Nagyon nagy bölcsesség ez az előjárók életére.

Az előjáróknak úgy kell elől menni az Úrban, hogy nem lehet olyan tömörülés körülöttük, hogy őket ne lehessen látni, hogy ők az előjárók. Aki túl közel kerül hozzájuk, azt Isten eltávolíthatja. Az előjárókat *láttni kell*, hogy azok elől mennek.

Az ő életüknek átvilágíthatónak kell lenni. Legyen látható, hogy erre kell menni. Őáltaluk *látatik* meg. Isten mondta, hogy ne menjenek túl közel hozzájuk. Nagyon nagy bölcsesség van ebben a versben.

JÓZSUÉ 3,1–17.

5. Józsué pedig monda a népnek: Tisztítsátok meg magatokat, mert holnap az Úr csodákat cselekszik köztetek.

Józsué tudta, hogy az Úr cselekedni fog.

6. A papoknak is szóla Józsué, mondván: Vegyétek fel a frigyládát, és menjetek át a nép előtt. Felvevék azért a frigyládát, és mennek vala a nép előtt.

A papoknak dolga volt, hogy *vigyék* a szövetség ládáját, és ők mentek *elől*. Ez nem egyetlen, ahol olvassuk az Ószövetségben, hogy a papok mennek elől a szövetség ládájával. Háborúban is így mentek. A papoknak kellett elől menni a dicsérőkkel és a frigyládjával, utána a nép.

7. Az Úr pedig monda vala Józsuének: E napon kezdelek téged felmagasztalni az egész Izrael szemei előtt, hogy megtudják, hogy amiképpen veled voltam Mózesrel, teveled is veled leszek.

A nép igenis tanulni fog, hogy te vagy a vezető, de teljesen másképp kell cselekedned, mint Mózesnek, neked *hallanod* kell tőlem.

8. Te azért parancsolj a papoknak, akik a frigyládát hordozzák, mondván: Mikor bementek a Jordán vizének szélébe, álljatok meg a Jordánban.

Képzeljétek el a papokat, a vállukon viszik a frigyládát, ők mennek elől, és megint egy olyan helyzet jön, hogy meg kell lábolni a vizeket. Át kell menni a vizeken. Isten csodát fog tenni, mert kijelentette, hogy felmagasztaltatik a neve. Nézzük, hogyan lesz ez.

9. Ekkor monda Józsué Izrael fiainak: Járuljatok ide, és halljátok meg az Úrnak, a ti Isteneteknek szavait!

10. És monda Józsué: Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek, és hogy kétség nélkül elúzi előletek a kananeust, a hitteust, a hivveust, a perizeust, a girgezeust, az emoreust és a jebuzeust:

A csodatevésekből tudjátok meg. Az összes „-ust”, az összes ellenségedet elúzi előled.

11. Ímé, az egész föld Urának (Anod) frigyládája előttetek megy át a Jordánon!

Ez Isten ígérete! Át fogtok menni a Jordánon, de úgy, hogy a papok mennek elől, és viszik a frigyládát, ti pedig egy megadott távolságból kövessétek őket úgy, hogy szem elől ne tévesszétek őket.

12. Most azért válasszatok magatoknak tizenkét férfiút Izrael nemzetségeiből, egy-egy férfiút egy-egy nemzetségből.

13. És mihelyt megnyugosznak majd a Jordán vizében a papok talpai, akik az Úrnak, az egész föld Urának (Adon) ládáját hordozzák: a Jordán vize ketté szakad, és a felülről aláfoló víz megáll egy rakásban.

Ez az első lépés, amit megint meg kell tenni. *Bele kell lépni* a vízbe. Meg kell lábolni a vizet a papoknak. Nézd meg ezt a csodát! A vizek megint megdermednek. A felülről folyó vizek megdermednek, amik alulról folynak, azok lefolynak a Holt tengerhez, és újra száraz lábbal megy át a nép.

15. És amint a láda hordozói a Jordánhoz jutának, és a ládahordozó papok bemárták lábaikat a víznek szélébe, a Jordán pedig az egész aratási idő alatt telve volt minden ő partja felett:

Vagyis több volt a víz benne, mint szokott. Áradás volt, bőséges esők voltak, aratás után vagyunk, hatalmas esők voltak, de ennek ellenére megállt a víz. Nagyobb volt a *vízszint*, mint szokott. Mondta valaki, hogy alig volt víz a Jordánban, de nem igaz, pont leírja az Ige, hogy nagyobb volt a víz, bőséggel felette volt annak, ahogy szokott. Istennek megint egy csodája.

JÓZSUÉ 3,1–17.

16. Megáll a víz, amely felülről folyt alá, és áll a egy rakásban, nagy messzire Ádám városánál, amely Sartán mellett volt; a puszta tengere, a Sóstenger felé aláfolyó víz pedig egészen elfuta, és általméne a nép Jérikó előtt

17. A papok pedig, az Úr frigládájának hordozói, ott álltak a szárazon a Jordán közepében bátorsággal, és az egész Izrael szárazon ment át, mindaddig, míg az egész nép teljesen általmént a Jordánon.

Megint *kimenekedést* hozott az Úr. Az első csoda az volt, hogy amikor a papok beléptek a vízbe, akkor *száraz maradt a lábuk*. Azt írja az Ige, hogy szárazon mentek át, vagyis abban a pillanatban, hogy megtörtént ez a *hitcselekedet*, hogy beléptek a Jordánba – ahogy az Úr mondta nekik, a szövetség ládájával a vállukon –, a lábuk nem lett vizes. A *csodatevő erők* akkor jönnek működésbe, ha te a *hit cselekedetét* éppen cselekszed.

A papok lába száraz maradt, amikor beléptek a Jordánba. Ezt magyarázd meg nekem! Istennek gondja volt rá, hogy amikor belépnek a Jordán partjának a szélére, már kettéhasadtak a vizek. Istennek a hatalmas gondviselése ez, csak *várja* tőled azt a pillanatot, hogy *megcselekedd* az Ő szavát, amikor mondja. Lépjél be a Jordánba, legyen nálad a szövetség ládája, és amikor ezt megteszed, abban a pillanatban Ő cselekszik csodatevésekkel megint.

Az egész nép át tudott menni száraz lábbal a Jordánon. Látjuk-e, hogy Isten másképp cselekedte a csodát? Teljesen máshogy tette. Lényegében ugyanaz történt! A víz feletti *hatalmát mutatta meg* Isten, kettéválasztotta a vizeket, és a teljes szárazon tudott átmenni a nép, de a *mikéntekben* óriási különbség van! Nagyon érdekes, hogy a 4. fejezetben a 23-as vers összefoglalja a *két csodát*: a Vörös tenger csodáját és a Jordán csodáját.

JÓZSUÉ 4,23–24.

23. Mert kiszárította az Úr, a ti Istenetek a Jordán vizét tielőttetek, míg általjöttetek rajta, amiképpen cselekedett az Úr, a ti Istenetek a Vörös tengerrel, amelyet megszáraitott előttünk; míg általjövénk rajta.

Teljesen máshogy történt a csoda! Soha ne engedd meg, hogy a körülmények, meg a *múltban* lévő dolgok, hogy mit és hogyan tett Isten a múltban, azok *bekorlátozzanak*, vagy beszűkítsenek. Mert Isten olyan hatalmas, hogy ugyanazt a csodát minden egyes alkalommal másként és másként képes előhozni.

Az Ő *látását* kell mindig megragadni, hogy Ő *hogyan kívánja* azt előhozni, hogyan kívánja azt megcselekedni, és az az út fog *működni* a számodra. Az az út fog a te helyzetekben sikert hozni, *sikerre vinni* téged.

24. Hogy a földnek minden népe megismerje az Úrnak kezét, hogy bizony erős az; hogy féljétek az Urat, a ti Isteneteket minden időben.

Minden időben kell Őt félni! A népek rettegtek Őt, mert híre ment, hogy keresztülment az Ő népe a Vörös tengeren, keresztülment az Ő népe a Jordánon száraz lábbal. Rettegtek Őt a népek, amerre csak mentek. Az Úr cselekedte meg ezeket hatalmas, erős kézzel, kinyújtott karral.

Érdekes dolog az Úrnak ez a rendelése. A Bibliában semmi nincs leírva, amiből ne lenne tanulságunk, hogy a szövetséges népnek hogyan kellett átmennie egy lehetetlennek tűnő helyzeten.

Miért ragaszkodott Isten ahhoz, hogy a papok menjenek elől? Miért kellett vinniük a szövetség ládáját? Nézzük meg, hogy mi volt a szövetség ládájában, mert ebből kijelentést kell vennünk.

1KIRÁLYOK 8,9.

9. És nem volt egyéb a ládában, mint csak a két kőtábla, amelyeket Mózes a Hórebnél helyezett bele, mikor az Úr szövetséget kötött az Izrael fiaival, mikor kijövének Egyiptom földjéből.

Vagyis mi volt benne a *szövetség ládájában*, aminek elől kellett menni? A *törvény*! A két kőtábla volt benne a szövetség ládájában. A törvénytáblák mi más, mint *Isten Igéje*, ami akkor jelképezte Isten szavát, Isten Igéjét. Az Isten Igéje pedig hordozza Isten *jelenlétét*, Isten lényét. Isten az Ő Igéjében önmaga, az egész lénye, a jelenléte.

Tegyük hozzá, hogyha *engedelmes* vagy, és úgy cselekszel, ahogy mondja, akkor az Ő megnyilvánult jelenléte jön elő, *csodatevő ereje* jön elő. Ő kettészakasztotta a vizeket, beleléptek a vízbe és száraz lábbal mentek át. Csodatevések jönnek elő, hogyha Isten Igéje a szövetség ládájában megy elől. A Zsidó levélben is olvasunk erről a szövetség ládájáról.

ZSIDÓ 9,4.

4. Ebben volt az arany füstölőoltár és a szövetség ládája, beborítva minden felől arannyal, ebben a mannás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje, meg a szövetség táblái.

A Szentek Szentjében volt ez a szövetség ládája elrendelve, ott kellett tartani. Sittim-fából volt a láda, de arannyal beborítva. Ez mutatja az emberi voltunkon Istennek a *csodálatos megigazultságát*, a tökéletes, feddhetetlen voltát, ahogy Isten ránk tekint.

Színaranyok vagyunk ember létünkre! Ez mutatja azt, hogy Isten téged *tökéletesnek lát*. Itt kibővíti, hogy az idők során még mi került bele a szövetség ládájába, de a kőtáblák benne voltak. Itt is olvassuk, hogy Isten Igéje benne a szövetség ládájában.

Istennek az volt a szándéka, hogy az Izrael népét *papok birodalmává* teszi. Szüksége volt Izrael népére, hogy a papok birodalmát, egy *szent népet* hozzon elő magának. Ti lesztek nekem – mondja Mózesben – mindamennyi nép között az enyéim. Ő választotta őket.

Mire választotta őket? „Mert enyém az egész föld és lesztek ti nekem papok birodalma és szent nép.” A papoknak a feladata az volt, hogy *hordozzák* a szövetség ládáját és benne Isten *discőségét*. Hogy mennyire fontos volt ez a papi szolgálat, az mutatja, hogy Isten azokat töltötte be legelőször az Ő Szellemével az Ószövetségben, akiknek a papi ruhákat kellett elkészíteni.

2MÓZES 28,3.

3. És szólj minden bölcs szívűeknek, akiket betöltöttem a bölcsesség szellemével, hogy csinálják meg az Áron ruháit, az ő felszentelésére, hogy papom legyen.

Nem volt mindegy, hogy a papok hogyan öltözködnek. Isten *bölcsességet adott* hozzá, hogy hogyan kell a ruhákat elkészíteni. Egy nagyon fontos szolgálati helyen volt a papság az ószövetségben. Pontosan meg volt mondva a ruházatuk is. Az Újszövetség is jelzi, hogy mi papokká és királyokká tettünk.

1PÉTER 2,5. 9.

5. Ti magatok is, mint élő kövek épüljétek fel szellemi házzá, szent papsággá, hogy szellemi áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által

Mi kis kövecskéi vagyunk Istennek, ahol *lakozást* vesz. Nem is akármilyen papság vagyunk, hanem *szent papság*. Miért kell nekünk papsággá lennünk? Azért, mert Isten *áldozatokat vár* tőlünk. Kedveskedtél-e ma már Istennek a szellemi áldozatokkal? Sokan elfeledkezünk róla. Van egy ilyen helyünk, hogy *szellemi áldozatokkal* áldozunk.

Ma is papság vagyunk. Ma már nem olyan értelemben, mint az ószövetségben, hogy naponta fel kellett mutatni a bakok és tulkok véréért, hanem a szent vér kifolyt értünk, az bemutatott. A gyönyörűsége és szeplőtelen szent vér egyszer és mindenkorra áldozat volt.

De papi létünkben *szellemi szolgálataink* vannak, amelyeket el kell látnunk Isten előtt. Ezekre számít a mi Istenünk, hogy kedvesek lehessünk előtte, ami nem jó cselekedetéből megy, hanem *szellemi áldozatokból*. Arra csak a Szent Szellem tud megtanítani téged.

1PÉTER 2,5. 9.

9. Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, Isten tulajdon népe vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.

Figyelj ide, „királyi papság”! Akarsz-e *csodákat látni* az életedben? Akarod-e, hogy a Jordán kettényíljon előtted? Akarod-e, hogy a lehetetlennek tűnő helyzetekben *Isten ereje* megnyilvánuljon? Tudnod kell, hogy papság vagy és a *papság megy elöl*, s hordozza a szövetség ládáját. A szövetség ládája olyan formájú, mint egy mellkas, ha láttad a filmekben.

Olyan, mint egy mellkas, benne Isten Igéje, most már nem kötáblákra, hanem a hústáblákra írva. Így *megyünk előre*, és közben tud Isten *cselekedni*, ha a papok a *helyükön* vannak. Miket kell hirdetnünk? Egy hatalmas részünk a papság szolgálata, amit nem szabad szem elől tévesztenünk, mert tanítja a Biblia, hogy *uralkodnunk* kell királyokként.

A Róma 5,17 mondja, hogy *királyokként uralkodnak az életben az egy Jézus Krisztus által*. Ez nagyon jó, amikor az ember kimondja, hogy ez így lesz, és az megadatik neki, mert uralkodott királyokként, és a *király szava hatalmas*. Nem szabad elfelejtenünk, hogy királyi papsággá tettünk, tehát *papok is* vagyunk egyben.

A papság szellemi szolgálatait, áldozatait nem szabad elhagyni az életünkben, mert a kettő karöltve jár együtt ahhoz, hogy száraz lábbal átmehess a Jordánban, hogy minden *utadban* meg tudjon jelenni Isten *dicsősége*, csodatevő ereje, hogy ne tudjanak érinteni azok a dolgok, amin át kell menned, a gonosznak a terveit, a gonosznak a szándékait. Isten *elsöpri* az utadból, ha a papság szolgálata *megy elöl*, ha szellemi *áldozatok mennek elöl*, ha tud áradni általa a dicsőség.

Ma ugyanis a *szívünkben hordozzuk* a szövetség ládáját, amit a papok vittek. A szövetség ládája a szívünk. A szívünkben hordozzuk Isten *Igéjét*, és Istennek az Igéje által megnyilvánult *jelenlétét*. A szívünkben hordozzuk, bennünk vett lakozást, s amerre megyünk, visszük magunkkal.

Ha megteesszük azt a *hitlépést*, amit a papok tettek, hogy beleléptek a Jordánba – olvastuk, hogy amint beleléptek a Jordánba, kétfelé váltak a vizek, eltávoztak az akadályok. A *hitlépést* meg kellett tenni, és a papoknak a szolgálatban a *helyükön* kellett lenni és ők mentek elöl. És ha a *papok jól végezték* a szolgálatukat, akkor a *királyok könnyen uralkodtak*, akkor jó birodalom volt, a királyok győztek.

Ha a papi szolgálatok rendben voltak, akkor a királyoknak könnyű dolguk volt. Ma is így van, csak egy személyben vagyunk *papok és királyok*, de a papi szolgálatunknak a helyén kell

lenni. Azt írja az Írás, hogyha a király *nagy hatalmú*, akkor rettegi őt a nép, és ha int a szemével, az is elég, még szólnia sem kell.

PÉLDABESZÉDEK 20,8.

8. A király, ha az ő ítélőszékében ül, tekintetével minden gonoszt eltávoztat.

Elég, ha odatekint, és eltávozik a gonosz. Ha a király erőteljesen uralkodik, akkor ez így igaz. A Prédikátor könyve pedig azt írja a 8,4-ben, hogy a *király szava hatalmas*, nem mer vele senki perlekedni. Amit mond, az megáll, amit parancsol, amit elrendel, az úgy van, ez a király szava. Ha a királynak a szava ilyen erős, akkor könnyű a keresztény élete a világban.

Azt mondja az elsőnek, hogy ezt nem, ezt itt nem, ez tilos, ezt megtiltottam, innen távoznod kell, ez az út nem lehetséges! A király szava erős, mi királyi papság vagyunk. A papi rész rendben van-e?

Az imádataink, a hálaadásaink, a szentélybe való bemenetelünk, a közösségünk Istennel, amikor bemegyünk oda, mondja-e nekünk Jézus, hogy *nem ismerlek téged?* Soha nem töltöttél vele egy órát sem? Ugye, mi nem így vagyunk? Hanem mi igazi papság vagyunk, királyi papság, *papságunkat ellátjuk*.

RÓMA 12,21.

21. Ne győzöttessél le a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd le.

A gonosz ereje nem hatalmaskodhat túl a jónak az erején. Ha ez lehetséges, mert az Ige ezt írja, akkor ebből az következik, hogy a *jó ereje hatalmasabb* az életünkben, mint a gonosz ereje. Tudunk úgy uralkodni, hogy ezt meglássuk? A jóval le tudjuk győzni a gonoszt, a jó pedig Isten Igéje.

Képesek vagyunk így *parancsolni*, hogy a gonosznak mennie kell, az nem uralkodhat az életünkben, nem akadályozhat minket, mennie kell! Távoznia kell, mert a király jól uralkodik, a király szava hatalmas, és a tekintetével eltávoztatja a gonoszt, a jó uralkodik.

Amerre tekint, ott rettegés van, *hatalommal tekint* oda. Közben nála van a szövetség ládája, az megy elöl, és kettészakadnak a vizek, minden *akadály eltávozik*, és száraz lábbal tud átmenni minden nehéz helyzetben, *nem tudja* az ellenség megfogni.

Ez az *út* van nekünk megírva. Bármi áll az utadba, Isten jelenlétének a dicsőségkiadására el kell *távoznia* – ha mennek elöl a papok és viszik a szövetség ládáját, és közben kiáltják, hogy jó az Úr, az Ő kegyelme örökkévaló –, mehetnek akármilyen harcba, legyőzik az ellenséget. Így mentek a harcba.

A papok mentek elöl, vitték a szövetség ládáját és kürtölték, hogy *jó az Úr, az Ő kegyelme örökkévaló*. Hadd hallja meg az ellenség! Mielőtt látod azt, *kiáltsd*, hogy jó az Úr, nincs hozzá hasonló, az Ő kegyelme örökkévaló! *Megszégyenül* az ellenség, amikor ezt hallja, remegve elfut, és száraz lábbal tudsz átmenni. Ez így van megírva. Pontosan így lehet látni.

A papi szolgálatunknak *elől* kell menni! Ez a tanulság a mai napon, hogy a *dicsőség áradhasson*. Ezt ne hanyagold el! Órákat kell tölteni az Úrral ahhoz, hogy Őt *megismerd*, utána egy szóval, ha *parancsolsz*, az ellenségnek *engednie* kell. Ha éles a fejsze feje, akkor csak egyszer kell odacsapni, ha életlen, akkor egész nap vágthatod azt a fát, az meg sem mozdul.

Mikor vízen mész át – azt mondja az Ige Ésaías könyvében –, *én veled vagyok*. Vagyis *nem lesz bántódásod*, száraz lábbal tudsz átmenni. Ha vízen mész át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak. Nem kell félned! Ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged. (Ésa. 43,2)

Sidrák, Misák és Abednégó bent voltak a kemence legmélyén, a legerősebb tüzet rakták nekik, amikor oda betekintett a király. Nabukodonozor nem hármat, hanem négyet látott, és a negyedik Isten Fiához hasonló volt. Az *isteni oltalom*, a védelem, a Jézus, aki nem engedte, hogy a tűz martalécai legyenek. De ehhez a szövetség ládájának kell *elől* menni.

Tudnod kell, hogy *mi van megírva!* Minden utadra *oltalom* van kirendelve. Ha vízen mész át, ha tűzön mész át, megoltalmazlak – mondja az Úr. Meg kell tanulnunk *kijelenteni* a helyzetek felett, hogy *szenteltessék* meg a Te *neved* ezen az úton, *szenteltessék* meg a Te *neved* ebben a helyzetben.

Atyám, vegyél magadnak *dicsőséget* ebből a helyzetből, neked adom azt, a *Jézus nevét* kijelentem felette, Jézus Úr voltát kijelentem felette. Vegyél magadnak *dicsőséget* belőle! Ezért dicsérlek, áldalak, magasztallak. Minden napon, minden percben Téged magasztallak. Ez a *papi szolgálatunk*. Ez a helyzet máris az *Úr kezébe* került.

A dicséreték áldozatát, mint a papi szolgálatot vette az Úr és kedves volt neki. *Szemmel tartja* ezt a helyzetet, és ha *kijelented a Jézus nevét* felette, egyszer kell csak mondanod és *megvan* neked. *Hatékonyá* válnak az útjaink Őáltala. Ne a te nevednek szerezz *dicsőséget!* – ezt mondja az Ige is. Ne nekem Uram, ne nekem szerezz *dicsőséget* – mondja a zsoltáros.

Mondja Jézus, hogy aki a saját *dicsőségét* keresi, az semmi. Annak a *dicsőségét* keresem, *aki küldött* engem! Te, Uram, magadnak vegyél *dicsőséget* ebből a helyzetből! Ezen senki nem tud segíteni, csak Te, Atyám, ez egy olyan helyzet. Vegyél magadnak nagy *dicsőséget* belőle! Ez a *papi szolgálat*.

Uram, Te hatalmas vagy, Te megcselekszed. Te mész *elől* a szövetség ládájával, a *dicsőség fog kiáradni* ebből a helyzetből, az egész világ megtudja, hogy Te vagy az élő Jézus Krisztus, vegyél magadnak *dicsőséget* ebből!

Kürtöld az *Ő jóságát!* Hirdesd az *Ő cselekedeteit* a népek között! Ez a *papi szolgálatunk*. Ha ezt végzed, akkor a királyként való *uralkodásod* gyerekjáték lesz. *Jézus nevét* kiejted, és az *megáll*. A dicséreteknek áldozatát várja tőlünk az Úr.

ZSIDÓ 13,15.

15. Annakéért Őáltala vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az Ő nevéből vallást tevő ajkaknak gyümölcsét.

Akkor is, ha minden *jól* néz ki, és akkor is, ha teljesen *reménytelennek* tűnik egy helyzet, akkor is a *dicséret áldozatát* viheted Isten elé. Ez a *papi szolgálatunk*. Jelentsd ki, hogy az Úr *Jézus neve uralkodik* ebben a helyzetben! Az Úr *Jézus neve hatalmas ajtókat nyitott*, az Úr *Jézus neve felmagasztaltatott* minden név fölé ebben a helyzetben! Hirdesd az Úr *Jézust*, tegyél vallást az Úr *Jézus nevéből!*

Ezek azok az *áldozatok*, amiket vár a papságtól ma az Úr. Kedves áldozatokat vár. Ha az *Ő nevét* kiejted, az kedves neki, az *Ő neve kiöntött olaj*. Olaj jön a helyzetekre, a Szent Szellem olaja. Megválnak a dolgok, ha gyakorlod a papság szolgálatát, ugyanis a *kenet utat* tör magának, amit így felgerjesztesz.

A *papi szolgálat felgerjeszti* a szövetség ládájában lévő *dicsőséget*, amit hordoz a papság. A szövetség ládájában ott van Isten *dicsősége*, és az ki tud *áradni* a helyzetekre. Gerjeszd fel az Istennek benned levőjét – ugye, mondja Timótheusnak? Úgy kezdi ezt az Igét: „*emlékeztetek, hogy gerjeszd fel az Istennek kegyelmi ajándékát*” (2Tim. 1,6).

Ne csak hordozd magadban, hanem *áraszd ki* erre a világra! Gerjeszd fel, hogy hadd lássa meg a világ! Hadd örvendezzen ez a világ, hogy az én dicsőségem meg tud jelenni! Munkatársak vagyunk ebben, hogy ez a dicsőség megjelenhessen. Még mindig a dicsőséget vadásszuk, hogy a dicsőségben egyre *nagyobb szintekre* bemehessünk, a sekina dicsőségig.

A Róma 8-ban van egy Ige, amit olvastam legutóbb és a Szent Szellem mondta, hogy ne így olvasd, hanem... Elmondom nektek, hogy mit szeretett volna, ha kihangsúlyozok nektek. Azóta így olvasom a Róma 8-ban ezt a részt:

RÓMA 8,28–30.

28. Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint elhívottak

Emelje föl a kezét, aki ma itt *Istent szereti!* Akkor ez mindannyiuknak íródott: „akik Istent szeretik, minden a javukra van”! Akkor van elkészerítő helyzet az életedben? Az Írás szerint nincs! Nincs, ha megtanulod, hogy *mit tegyél* vele. A „végzés” szót húzd alá! Ez az első: az Úrnak a *végzése*. Van ennél *erőteljesebb*, mint az Úrnak a végzése?

29. Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatahoz hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen az elsőszülött sok atyafi között

Az Úrnak *rendelése*, ezt is húzd alá. Az Úrnak *végzése*, az Úrnak *rendelése*. Ezeknél nincs erőteljesebb, annak *úgy kell lenni*, azt senki nem hághatja át, nem teheti semmissé, nem másíthatja meg. Nem! Annak *úgy kell lenni!*

Többé nem mondhatod, hogy rosszképű vagy, mert jóképű vagy! Jól nézel ki! Nem mondhatod, hogy olyan silány vagyok! Nem! Az Úrnak az Ő Fia *képére* és hasonlatosságára teremtett vagy. Igazából *jól nézünk ki*, ezt mondhatod csak, de nem itt a lényeg.

30. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette

Az „elrendelt” szót megint húzd alá! Vagyis, ahogy olvasnom kellett, a Szent Szellem ráirányította a figyelmemet, hogy így olvassam ezt az Igét: az Ő *végzése* szerint elhívott vagyok, igaz? Ezt olvastuk. Az Ő *rendelése* szerint elhívott vagyok.

Az Ő *végzése* és az Ő *rendelése* szerint *elhívott* vagyok. Az Ő *végzése* és *rendelése* szerint *megigazított* vagyok. Az Ő *végzése* és *rendelése* szerint *megdicsőített* vagyok. Nem tud olyan helyzetbe behúzni az ellenség, hogy az Úr *dicsősége* ezek után ne áradna elő, ha én ezt *tudom*.

Megdicsőített vagyok – ez azt jelenti, hogy az Ő *végzése*, és *rendelése* szerint minden utamon elő kell *áradjon* az Ő *dicsősége*, ha *ragaszkodom* az Íráshoz, hogy az az igazság. Már pedig az az igazság! Meg kell dicsőítenie magát, ha én az *Igén állok*, minden helyzetben! S megteszi, mert ez az Ő *rendelése*, az Ő *végzése*, az Ő *öröme*, az Ő *nevének* a felmagasztalása, ha a papok viszik a szövetség ládáját elől.

Azt hiszem, most már többet meg akarunk tudni erről. *Elöl* kell járniuk a papoknak a szövetség ládájával. Jézus azt mondta, hogy *azt a dicsőséget, amit nékem adtál, önénkik adtam*. Akkor kinél van ez a dicsőség? Nálunk, itt *belül hordozzuk!* Önénkik adtam – ez *múlt idő*.

Azt a dicsőséget, melyben Jézus a földön járt, és megmutatott, amikor a mennybe ment, felmagasztaltatott, azt mondta, azt a dicsőséget nékik adtam. Vagyis ma a Gyülekezet *megdicsőült Gyülekezet* kellene, hogy legyen látásban is. Szellemben ugyanis az, megdicsőült Gyülekezet. Ez a *dicsőség felemel* a porból, akárhol vagy most. Megnézzük, az 1 Sámuel 2,8-at, hogy lássuk, *mit végez el* ez a dicsőség.

1SÁMUEL 2,8–10.

8. Felemeli a porból a szegényt, és a sárból kihozza a szűkölködőt, hogy ültesse hatalmasok mellé, és a dicsőségnek székét adja nékik; mert az Úr a földnek oszlopai, és azokra helyezé a föld kerekességét.

Azt mondd, hogy az én helyzetemben nincsen segítség, de ez nem igaz! Nézzük meg, hogy hol vagy! A porban vagy, vagy a sárban vagy? Milyen mélységekben vagy? Mit mond az Ige, hogy *mit cselekszik* meg ez a dicsőség? Ez az Úr szándéka, az Ő segítő keze feléd.

Szegény vagy? *Felemeltetés vár rád! Uralkodásra* vagy elhívva, oda vagy ültetve a Krisztusban. Nézz oda, a *dicsőség trónjára* vagy ültetve! Ez már az Ószövetségben meg lett prófétálva rólad. Ezek a bölcsesség oszlopai, a *bölcsesség szellemét* kell, hogy megragadd, azáltal vannak ezek. A bölcsesség oszlopai által épül a ház.

9. Híveinek lábait megoltalmazza, de az istentelenek sötétségben némulnak el, mert nem az erő teszi hatalmassá az embert

Egy lépésed sem lehet tévelygés. Micsoda teszi *hatalmassá* az embert? Az Ő *dicsősége!* Van, aki a saját testének erejében bíz, vagy a kapcsolataiban, vagy ebben, vagy abban, de az Ige azt mondja, hogy nem ez teszi az embert hatalmassá.

10. Az Úr, akik vele versengenek, megrontja, mennydörög felettük az égen, az Úr megítéli a földnek határait, királyának pedig hatalmat ad, és felemeli felkentjének szarvát!

A számodra a *felmagasztaltatás* jön, akár porból, a sárból, a szegénységből, a nyomorból, a betegségből, bárhonnan jött az elő, ez az Ő dicsőségének az akarata, hogy *felemeljen* téged.

Jób írja és ez nagyon tanulságos: hogy ha *megaláznak* – tudod, hogy minek fogod nevezni azt? *Felmagasztalásnak* hívod azt. Próbáljon meg valaki hozzád érni, mint Isten felkentjéhez! Ha megaláznak, felmagasztalásnak hívod azt, mert ez a dicsőség, amit hordozol, a szövetség ládájából kezd kiáradni, és elkezd foglalkozni a helyzettel.

Akármit szánt az ördög neked, hogy hogyan fog elpusztítani, egyszerűen *felhajtó erő!* Feljebb és feljebb és feljebb kerülsz általa. Felmagasztalásnak hívod azt – mondja az Ige a Jób könyvében. *Az alázatost megtartja* – mondja. (Jób 22,29)

Isten akarata, hogy *megismertesse* ezt a dicsőséget teveled. Vedd elő a Róma 9,23-at és időzz felette, mindennap gondolkodj el rajta! Az Ő akarata, hogy megismertesse ezt a dicsőséget teveled. Megismertetni az Ő dicsőségének gazdagságát. Nem csak a *dicsőségét*, hanem a dicsőségének a *gazdagságát* akarja megismertetni.

Élsz-e vele, vagy csak legyintesz, hogy ez csak itt van megírva nekem, ez nem igaz? Ne gondold, hogy az Igének nincs szándéka megcselekedni azt, ami meg van írva. Az *Ige* nem tér vissza Istenhez üresen, hanem *megcselekszi*. Ez élő valóság. Isten szólta, és benne van ez a „*megcselekszem* azt”.

RÓMA 9,23.

23. És hogy megismertesse az Ő dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, melyeket eleve a dicsőségre alkotott, mit szólhatsz ellene?

Mindennap vedd elő ezt az Igét! Te eleve a *dicsőségre alkotott* edény vagy! Nem bánhat el veled az ördög, ha szemmel tartod és tudod, hogyan kell *kiárasztani*. Isten engem eleve a dicsőségre alkotott! – mondd ezt velem! Tudsz-e így tekinteni helyzetekre? Ha akarod tudni,

hogy van-e *eleve elrendelés*, akkor van, és az *Isten dicsősége*. Eleve elrendelte, hogy a dicsősége előjön ezekben a helyzetekben. A jövő héten innen folytatjuk.

Megköszönjük Istennek, hogy béketűrő és hosszútűrő volt, és ezt ma a szívemből kiönthettem nektek. Te többé nem mérheted meg magadat úgy, hogy milyen körülmények között vagy jelenleg, mert Isten *egy szempillantásban* képes ezeken *változtatni*, hogy ha te megtanulod, hogy azt a szövetség ládáját hogyan vidd oda a Jordánhoz. Annak ketté kell válnia, és neked száraz lábbal kell átmenni. Ez neked jogos örökséged. Eleve a dicsőségre alkotott téged.

Ha úgy gondolod, hogy az igazságot szoltam ma, akkor tedd föl a kezed, és köszönd meg Istennek! Hálákat adunk Istennek, magasztaltassék az Ő neve. Megköszönjük, hogy részesei lehetünk ennek a dicsőségnek.

A jövő héten folytatjuk, állandóan a dicsőségről fogunk szólni, amíg be nem megyünk a sekina dicsőségbe. Vagy *jön* értünk az Úr, vagy *leereszti* sekina dicsőségét – vagy így vagy úgy, de belemegyünk. Köszönjük!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.